

Holubovský ZPRAVODAJ

Informační měsíčník Obecního úřadu v **Holubově**
Únor 1998 - Číslo 2 - Ročník 8

- [Zpráva z jednání obecního zastupitelstva](#)
- [Vážení spoluobčané, . . .](#)
- [Vzpomínky na pana Josefa Bártu](#)
- [Ta naše železná dráha](#)
- [Život mezi nebem a zemí](#)
- [Mlsání](#)
- [Společenská kronika](#)

Zpráva z jednání obecního zastupitelstva

Pracovní jednání OZ Holubov se konalo 14.1.1998 na obecním úřadě. Přítomno bylo 8 členů OZ, 1 byl omluven. OZ projednalo žádost TJ Sokol Křemže o finanční příspěvek na činnost dětí z naší obce v jejich oddílech. Této žádosti nebylo vyhověno z důvodu nedostatku finančních prostředků. Dále byla projednána žádost paní Bednářové o vyrovnání pozemků parc.č. 734 a 537 obce Holubov. Této žádosti bude vyhověno. Další žádost byla pana Kadlece, majitele Penzionu u nádraží, o odkoupení pozemku po nádrži na olej u sálu v Holubově. Důvod - vyrovnání hranice pozemku - OZ s odprodejem souhlasí. V další části jednání bylo OZ seznámeno:

- s hospodářským výsledkem lanové dráhy za rok 1997
- s návrhem na privatizaci ČD v našem regionu.
- s prodloužením smlouvy s technickými službami Č. Krumlov na likvidaci komunálního odpadu.

-Jaroslav Franěk, starosta obce-

Vážení spoluobčané

Rád bych vás na začátku roku upozornil na problémy, které vznikají nedodržením obecních vyhlášek a neukázněností některých občanů. Jedná se zejména o nepovolené parkování motorových vozidel na veřejných komunikacích a prostranstvích. Vznikají potíže při zimní údržbě komunikací, je ohrožena bezpečnost občanů a vzhledu obce to nepřidá. Mnoho stížností vzniká nepovoleným pobíháním drobného domácího zvířectva, hlavně psů. Zde musím důrazně podotknout: "Kdo si psa pořídí, musí se o něj starat !!!" Není to nic příjemného, když po obci pobíhají psi a ohrožují občany a hlavně děti. Dalším nešvarem, který zneprjemňuje život některým občanům je pálení odpadů a to hlavně plastů. Vždyť mají všichni možnost

tento odpad třídit a ukládat do kontejnerů, které obec zakoupila pro tyto účely. Rád bych zde upozornil občany, aby při likvidaci plastových lahví do kontejneru, lahev nejprve otevřeli, sešlápli a zavřeli. Jinak je takový kontejner ihned plný a necháme vyvážet vzduch, přičemž vývoz jednoho kontejneru přijde na 200,- Kč.

Když se však zamyslím, co nás nejvíce trápí a v budoucnu bude čím dál víc trápit, je likvidace veškerých odpadů. Od letošního roku přichází v platnost nový zákon o odpadech, což bude klást požadavky na nás na všechny, na obec i občany. Musím vás všechny požádat, abyste k této problematice přistupovali velice zodpovědně, protože to, jak někteří občané likvidují odpady, je neúnosné. Je to žalostný pohled, když se projdete v našem okolí a vidíte vyházené odpady na březích potoků, ve stokách a v lesích.

Žádný z nás by si tyto odpady neházel okolo svého domu, na svou zahrádku či v okolí chaty. Jestliže se budeme takhle chovat, nevím co tu po nás zůstane pro další generace, jak budou moci naše děti chodit na procházky, odpočívat v přírodě, když je ze všech stran bude strašit nepořádek. Další věc je však to, že obec a vlastníci těch pozemků, kde je tento nepořádek budou nuceni zajistit úklid a likvidaci těchto černých skládek a to vše musí někdo zaplatit. Bohužel to budeme mi všichni, všichni občané daňoví poplatníci. Skládka na Bořinkách je bohužel také uzavřena. V jarních měsících bude dokončena rekultivace a pak už se nebudeme moci spolehnout na to, že se nahromaděný odpad někam zahrne.

Závěrem mi dovolu, bych apeloval na svědomí vás všech, abyste přistupovali k otázce likvidace všech odpadů zodpovědně a svědomitě.

-Jaroslav Franěk, starosta-

Vzpomínky na pana Josefa Bártu

Jak již bylo zvykem, na tomto místě, za zprávou z jednání OZ většinou následoval článek z historie od kronikáře pana Josefa Bártu. V lednu jsme se však s ním rozloučili naposledy. Dovolte mi, bych s úctou vzpomněl na jeho práci, kterou pro nás ve svém životě vykonal. Byl členem redakční rady našeho zpravodaje, do kterého vždy pečlivě připravoval své příspěvky a předával nám mnoho zkušeností z předchozích let. Pan Josef Bárta vykonával pro obec Holubov velice náročnou a významnou práci, kterou bylo vedení obecní kroniky. Tuto práci zajišťoval téměř 40 let. Právě pro své lidské vlastnosti a profesní zásady požíval přirozené autority a vážnosti v širokém okolí. Nemohu zapomenout na chvíle, když pan Bárta předčítal obecnímu zastupitelstvu připravené zápisy do obecní kroniky, vždy za uplynulý rok, jak pečlivě popisoval dění v obci, v jejím okolí, v celé naší vlasti i ve světě. Každý z nás mohl jeho práci poznat a ocenit při různých výstavách, při každém nahlédnutí do kronik, které pan Bárta sepsal. Za tuto práci byl několikrát oceněn a vyznamenán jako

nejlepší kronikář v okrese i v kraji. On si však na velká slova a pocty nikdy nepotrpěl. Když končil svou dlouholetou práci kronikáře, řekl, tak jak jsme ho všichni znali podle svého: "Co Vám budu povídat, dělal jsem to rád." Pan Josef Bárta se podílel na všech akcích, které se v Holubově realizovaly. Byl člověk pracovitý, skromný a trpělivý. Měl rád své přátele, spoluobčany a okolí v našem krásném podkletí, kde prožil celý svůj život. Když jsem se dozvěděl tu smutnou zprávu, že pan Bárta zemřel, utkvěl mi v hlavě úryvek z tohoto oznámení, který moc pěkně vystihuje jeho život a tím bych ukončil svou vzpomínku.

„Pracoval vždy do únavy, klidu sobě nedopřál, srdce jeho zlaté bylo, každému jen pomáhal.“

-Jaroslav Franěk, starosta obce-

V druhé polovině minulého roku jsme se rozloučili s dlouholetým náčelníkem Sokola Františkem Zimermanem a později i s náčelnicí ze třicátých let paní Marií Husarovou. Krátce po novém roce 1998 odešel další představitel křemežského Sokola a reprezentant ve volejbalu a hokejového mužstva Sokola Křemže pan Josef Bárta. V době, kdy nás zastihla tato smutná zpráva, byly noviny Křemežska již v tisku, proto vzpomínku na Josefa Bártu přinášíme až v únorovém čísle.

Josef Bárta se narodil 23.12.1920 ve Křemži, kde též navštěvoval obecnou a měšťanskou školu. Od žákovských let se projevoval u Pepíka, jak mu kamarádi ze Křemže říkali, talent pro tělovýchovu a sport. Křemži reprezentoval v odbíjené jako výborný smečar a v hokeji byl tvrdým a rychlým útočníkem, ale vždy ve stylu fér plej. Ve čtyřicátém pátém roce uzavřel sňatek se slečnou Marií Pešlovou z Holubova, přesídlili do Chvalšín, kde hospodařili do roku 1954 a rozšířili svou rodinu o dcery Marii a Věru. Jeho sny o vlastním hospodářství, ve kterém vyrůstal již jako chlapec, mu zhatila kolektivizace zemědělství. Proto raději volil práci u lesního závodu v Č. Krumlově jako řidič a později se přeškolil na galvanizéra v budějovickém Motoru. V Holubově se stal členem dobrovolných hasičů a jako včelař pracoval i ve včelařském svazu. Jeho koníčkem po aktivním sportování se stala historie a hlavně knihy. Jeho knihovna, to byla místnost s regály až ke stropu plnými krásných a vzorně udržovaných knih. Na Pepíkově Bártovi si mohl člověk ověřit Masarykovské: „Ukaž mi co čteš, a já Ti řeknu jaký jsi člověk.“ Kdykoliv mi Josef půjčil knihu ze své knihovny, bylo požitkem si s ním o myšlenkách a obsahu této knihy porozprávět. Znalost historie kraje pod Kletí i dějin našeho státu a Evropy mu umožňovala být jedním z nejlepších kronikářů v celém kraji, když po 40 let zastával místo kronikáře v Holubově. Po založení JZD Podklet'an Křemže psal pro družstvo 2 obrovské kroniky, z nichž jedna pojednávala o historii kraje a druhá pak o založení a rozvoji JZD Podklet'an. To nás vedlo po sametové revoluci, abychom Pepíka Bártu požádali o spolupráci při sepsání knihy „Z dějin Křemežska“. Statě knihy, které pan Bárta zpracovával, nesou jeho osobitý sloh. Byl výborným vypravěčem a je velká škoda, že jeho vyprávění o křemežských figurkách a klukovských rošťárnách, které se prováděly v době protektorátu - např. přemísťování firem místních řezníků na holičství a cukrářství a opačně - nejsou zachycené na magnetofonovém pásku.

Pepík Bárta organizoval s Frantou Zimermanů setkání starších ročníků křemežských rodáků, při nichž jsme sjezdili celou Šumavu i z rakouské a bavorské strany. Když se nám nechtělo nikam cestovat, prošli jsme se na Klet' nebo do Holašovic. Nejhezčí vzpomínky máme na posezení pod holubovským rybníčkem na Pepíkově louce, kde se u táboráku opékaly špekáčky, popíjel Budvar nebo Pepíkův jablečný mošt.

Probíraly se vzpomínky na všechno možné, co jsme za léta našeho života v rozbouřené době prožili. Od ohníčku byl krásný výhled na panorama Kletě, k západu na Bořinka, rejdiště našich klukovských her a na severozápad, kde trčí tři věže kostelů nad Křemežským potokem a za nimi se táhne namodralé haberské pohoří s Klukem.

Myslím, že to bylo i Pepíkovo oblíbené místo, když už si někdy našel chvilku volného času po svém pracovním úsilí. Měl to kousek za domem a Klet' i Křemži jako na dlani.

Za křemežskou partu s obdivem k Tvé pracovitosti, skromnosti, upřímnému kamarádství a k Tvému krásnému vztahu k přírodě a lidem v Podkletí budeme na Tebe vzpomínat.

- Zdeněk Hořejší -

Ta naše železná dráha

ne nebojte se, nebudu Vás unavovat polemikou o současné neutěšené dopravní politice na železnici. Mám pochopitelně na mysli tu naši želnavskou (i když na ty ostatní regionální tratě myslím teď také), vedoucí z Českých Budějovic do Volar. Vzpomínáte, jak před pár léty oslavila „v plném zdraví“ 100 let svého zbudování a provozu. Z nutné potřeby ji naši předkové vystavěli a také řádně udržovali. Udržovat v řádném technickém a provozuschopném stavu železniční trať nebyla a není jednoduchá a levná záležitost.

Tenkrát po válce (po té druhé) to byla velká parta traťováků - většinou byli z vesnic k uvedené trati přilehlých, která zajišťovala údržbu této tratě v úseku z Českého Krumlova až na odbočku u Českých Budějovic (tam co se rozděluje želnavská a hornodvořištská dráha). Traťmistrovský okrsek byl v Holubově, kde byl traťmistrem pan Pražák. V čele vzpomínané party stál parťák pan Pecka. Montážní základna (říkávali na složišti) byla za železniční stanicí Křemže u lesa, kde je podnes. S drezínou jezdil pan Ouško. Traťový úsek byl pravidelně kontrolován pochůzkářem panem Pilsem. Kolejnice o délce 7,5 m (později 12,5m) byly spojovány šroubovanými spojkami. Svařovat se začaly až v polovině 60 let. Pražce byly pochopitelně dřevěné, do rovných úseků se začaly vkládat až začátkem 60 let pražce betonové. Práce to byla z převážné části ruční s jednoduchou mechanizací a opravdu jen pro houževnaté chlapy. Vždyť na dva pracovníky byla např. denní norma - vybrat štěrk, vyčistit jej, znovu štěrk nasypat a znovu podbít - 18 „oken“ (okno je mezera mezi pražci), což představuje zhruba 15,5m tratě. Byla to opravdu parta sehraná, o čemž svědčí i to, že běžně provedla výměnu vyhybky - samozřejmě po řádné přípravě - u žst. Křemže bez výluky v pauze mezi vlaky: „půlosmej“ odjel do Českých Budějovic, „desátej“ z Č. Budějovic přijel do Křemže a bylo hotovo.

Je pochopitelné, že v železniční stanici, kde je více kolejí, vyhybek apod. vítání moc nebyli, ale nakonec uznali, že i ty „jejich“ koleje potřebují své. Vzpomínám v této souvislosti na náčelníka žst. Křemže pana Rožně nebo na zlatokorunského náčelníka pana Hrubého.

Možná stojí za to uvést platové podmínky z těch let za tuto a podobnou práci.

Měsíční plat byl 900,- Kčs až 1.100 Kčs podle náročnosti. (Proti tomu třeba tiskaři v Artypě Holubov měli plat 1800 až 2200,- Kčs).

Je pravda, že k tomu přináleželo režijní uhlí - 20q, režijní jízdenka a sem tam příplatek za práci po pracovní době, což bylo např. rozsvícování a zhášení výstražných terčů pro pomalou jízdu vlaku, případně možnost přivýdělku za práci na protipožáních „zásecích“ kolem tratě v lesním porostu v době provozu parní trakce. Byly to opravdu vydřené peníze. Uvážíme-li, že to byla práce za každého počasí pod širým nebem, ale každá práce má své. Jídlo si nosili zásadně z domova, sem tam zašli na chvilku do nějaké blízké hospůdky u tratě. Většinou v Srníně k Drnkům, ve Zlaté Koruně na Letnou, v Plešovicích ke Švábům, v Třísově ke Kavěním, v Holubově k Nováků a v Boršově třeba k Brejžkům. Byla to skutečně parta na slovo vzatá. Měli smysl pro zodpovědnost, jinak by to ani nešlo. Na druhé straně to nebyli žádní beránci, kteří by se něčeho zalekli. Dokázali se i rozlobit nebo zase naopak ledačemus zasmát. Byli zhruba stejného věku, stejného založení, např. dokázali sami mezi sebou zorganizovat společné zájezdy, uspořádat plesy (většinou v Boršově, kde měl hospodu jejich spolupracovník a kamarád Gusia Brejžek). Někteří z nich hráli v místě svého bydliště ochotnické divadlo, někteří z nich byli například také vášnivými holubáři. Dobře se znali, vzájemně si pomáhali. Častokrát si vzpomenu, jak na nás volali, když jsme šli ze školy kolem nich nebo jak na nás strojvedoucí Hejda a topič p. Kortus stříkali vodu z jedoucí parní mašiny. Jak jsme si, jako malí kluci, od nich nechali namluvit, že mašina má volant, aby všechny zatáčky, které musí překonávat, správně a dobře vytočila. Nelze nevzpomenout na manžele Sejkovi, kteří v Holubově prodávali jízdenky - to byla stanička jako klíčka teplo, útulno, vlídné slovo. Nebo průvodčí pan Zabilka, který všechny znal, štípal nám jízdenky a jako přídavek také „ucho“. Snad by se zdálo, že to pořád i dnes vidím dětskýma očima. Ne, naopak - všechno mělo svůj řád, systém a ustálené zvyklosti, co myslíte, jak to bude dál? No budeme vidět.

Na závěr bych chtěl poděkovat panu Josefu Velíškovi ze Mřičí, který jako mladý chlapec nastoupil k této vzpomínané partě a pomohl mi upřesnit některé odborné termíny a data.

- Ivan Svoboda -

Život mezi nebem a zemí

Je slunečný, jasný den a tak se může snadno stát, že se vás tiše dotkne pohyblivý stín a když zvednete hlavu, uvidíte v modři plout člověka, zavěšeného pod netopýřím křídlem. A jaké to je, co asi prožívá, a co všechno předcházelo než mohl takto vzlétnout? Koho jiného se ptát, nežli pana Jiřího Ouška, který je nadšeným vyznavačem leteckých sportů a o zkušenosti nemá nouzi.

Kdy jsi se rozhodl létat?

začalo to po škole v r. 1971, tehdy jsem byl vášnivý fanda padáků a hledal jsem možnost, jak se dostat k zrealizování parašutistického sportu. Ukázalo se, že toto je jedině možné přes organizaci Svazarmu, kde jsem si podal přihlášku k Aeroklubu v Českých Budějovicích. Za pár týdnů přišlo pozvání na první výcvik. Postupně jsem se naučil všemu, co je třeba při ovládní padáku. Po dvou letech se začalo s přípravou na první seskok. Ačkoliv jsem zvládal vše téměř poslepu, do letadla jsem nesměl. Údaje o příbuzných žijících na západě, které musely být vyplněny v

dotazníku, rozhodovaly v době totality v můj neprospěch. Nevzdával jsem se a stále chodil na letiště a trénoval s ostatními balení padáků různých typů a fyzickou přípravu. Všimli si toho létající funkcionáři aeroklubu, kteří se za mne zaručili. Díky jim jsem dostal oficiální pozvání na tři seskoky a závěrečné zkoušky. Zkoušky byly velmi náročné na fyzickou kondici, ale i na teoretiku.

Podporovali tě také rodiče ?

Musím říci, že celé 2 roky jsem tajil, že jezdím na letiště. Věděl jsem, že by měli příliš velké obavy z toho, co by se mi mohlo stát a snad bych tak ani výcvik nedovedl do konce. Ovšem, vše se provalilo díky pozvánce na závěrečné zkoušky, kterou si přečetli dříve než já. Nastalo vysvětlování a pak dlouhé mlčení.

Jak jsi prožil první seskok?

Ráno jsem nemohl dospat, rodiče opět nic nevěděli. Přijel jsem na Hosín přesně v 8.00 hodin tak, jak to vyžadoval přísný řád. Instruktoři si mě vzali na starost. Padák byl zabalený, následovalo ustrojení, poslední kontrola a nástup do letadla. Byl jsem zařazen do první výsadky a šlo se na věc. Letadlo AN - 2, 12-tímístný dvouplošník pojížděl na start mého prvního letu i pádu. V letadle je také výsadkový průvodce (vysazovač) t.j. instruktor zodpovědný za parašutisty základního výcviku a jejich správný okamžik výskoku. Věděl jsem do čeho jdu, ale beze strachu to tak docela nebylo. Vysazovač v 600 metrech otevřel dveře a při průletu letadla nad letištěm vyhodil fléru (indikátor rychlosti a směru větru), určil tím místo vysazení. Následoval nový průlet v 1000 m, instruktor upozornil pilota aby stáhnul plyn a lehkým plácnutím do ramene přikázal, aby první člen výsadky vyskočil. Energickým vykročením jsem vyskočil do prázdna. Proud vzduchu mě smetl do hloubky pode mnou. Zavřel jsem oči a zařval. Vzápětí jsem ucítil pořádné trhnutí - padák se otevíral. V absolutním tichu s fantastickou hloubkou pod sebou jsem se snášel na letištní plochu, nemohl jsem se vynadávat na tu nádheru, ale vzpomněl jsem si, že mám ještě nějaké povinnosti. Zkontrolovat vrchlík, nahmátnout řídicí kolíčky a zkusit si první otočení padáku a snažit se padák řídit. Když jsem přistál na zem, byl jsem nepředstavitelně šťastný - překonal jsem i ovládnul strach. Sesbíral jsem padák do náručí, šňůry namotal kolem krku a pomalu kráčel směrem stojánka k dozorčímu doskokové plochy oznámit, že seskok byl proveden bez závad a něco v tom smyslu, že jsem živ a zdráv na duchu i na těle. Vzápětí jsem znovu a znovu prožíval celý průběh seskoku a na nic jiného jsem se nemohl soustředit. To byl začátek mé letecké éry.

Zdokonaloval ses ještě nadále v parašutismu?

Po letech jsem se stal sám instruktorem. Objevily se nové druhy padáků, citlivé na řízení. Absolvoval jsem všechny typy padáků - od kulatých vojenských, po sportovní kulaté padáky až po klouzavé padáky - typu křídlo. Prošel jsem vším, co patří k výkonnostnímu parašutismu. Alfou a omegou v parašutismu je naprosto dokonalé ovládnutí těla při volném pádu (seskoky se zpožděným otevřením padáku). Dále kombinace salt a otáček za určitý čas, je to tzv. akrobacie za volného pádu, spočívá v tom, že se provede otáčka těla horizontálně o 360 st., pak následuje salto, otáčka vpravo nebo vlevo, salto vzad a uvedení těla opět do horizontální polohy. Pohledem na výškoměr zjistit, kolik ještě zbývá proletět volným pádem do výšky 1000 m, kde je třeba vzít za uvolňovač, aby byl padák otevřen přibližně v 800 m. Za ta léta pohybu mezi letadly a padáky jsem získal mnoho zkušeností i dobrou fyzičku, ale hlavně životní filozofii a určitou pokoru - pokoru člověka k činnostem, na které nás lidská příroda nevybavila.

Jistě jsi zažil mnoho překvapivých momentů, mohl by ses zmínit o nějakém?

V Jindřichově Hradci na letišti se konalo soustředění, kde jsem byl jako instruktor. Měl jsem jednu z funkcí při seskocích základního výcviku, a to kontroly balení

padáků ostatních mladých parašutistů a společně s nimi i skákat. Těšil jsem se na závěr dne, kdy jsem naplánoval s ostatními instruktory tzv. "chuťovku". Seskok z výšky 3000 m, ale já narozdíl od ostatních s okamžitým otevřením padáku. Výpočet zanášení jsem si provedl podle přízemního větru a předpokládané výšky seskoku. Výskok, do tří vteřin otevření padáku a už jsem se houpal ve 3 km na svém PTCH - 8. Červenomodrý vrchlík mého padáku zářil v podvečerním slunci. Po zorientování se v prostoru jsem zjistil, že další skutečnost je již značně nepříjemná. U země vanul vítr směrem k letišti, ovšem ve výšce, kde jsem se nacházel já, mě slabé poryvy přetlačovaly na město. Konstrukční dopředná rychlost padáku byla v tento okamžik přibližně stejná jako protivítr. Výškoměr mi ukazoval, že neklesám, nestoupám a zůstávám stát na jednom místě.

Čekal jsem jenom na vítr, který mě zaneše, nevím kam. V dálce jsem viděl, jak již všichni seskočili, uklízí stojánku a nakládají vše do avie a já všehovšudy uklesal pouhých 200 m. Hlavou mi šly průpovědky mých kamarádů, jako „moucha na mucholapce" nebo „podejte mu žebřík". Mohl jsem dělat jediné - zbortit padák. Vzal jsem za středovou šňůru, kterou byl tento sportovní kulatý padák vybaven a razantně jsem jej začal stahovat dolů. Padák se tomu bránil, velkou silou jsem držel šňůru na prsou, vrchlík začal po stranách vylévat, přičemž sebou mlátil do stran. Pohled na tu věc nad hlavou byl hrozný. Tak na toto nemám nervy a šňůru jsem pustil. Na výškoměru bylo asi o 100 m méně. Letiště v dálce bylo již opuštěné a já visel ještě ve 2500 metrech. Rozhodl jsem se, ještě jednou tvrdě zasáhnout do aerodynamiky padáku. Po důkladném stažení a po několika přehmátnutích středové šňůry, vypadal vrchlík padáku jako v silném větru obrácený deštník. Po této strastiplné cestě do nižších výšek 1000 - 1500 m, uběhlo asi 15 min. V 1500 m už jsem cítil silnější přízemní vánek směrem k letišti. Minul jsem zahrádkářskou kolonii, panelákové sídliště a byl tu okraj letiště. Přistál jsem v blízkosti letištních budov. Kamarádi, kteří na mě čekali mi záviděli, jak jsem se dlouho „svezl". Ze země to totiž vypadalo, že jsem to tak chtěl, ale skutečnost byla jiná. Nejistil jsem si totiž, jakou má sílu a směr výškový vítr.

Éra parašutismu pro tebe končila rokem 1983, ale to přece nebyl ještě zdaleka konec tvému létání?

Začal jsem se zajímat o závěsné létání tzv. Rogallovo křídlo. Jako lavina se k nám hrnuly informace ze „západu" o tomto zvláštním létajícím aparátu. Název "Rogallo" vznikl po vynálezci ing. Rogallovi, podle jeho představ měl závěsný kluzák - deltoplán sloužit např. jako záchranný systém pro vojenské piloty nebo jako návratné zařízení kosmických těles. Ani v jednom se křídlo neuplatnilo. Stalo se zato něco, co ing. Rogallo nepředpokládal. Jeho vynález padl do oka lidem s rouhavou ctižádostí obelstít přírodu, jenž jim odepřela křídla. To bylo to pravé ořechové - mít vlastní křídla a pohybovat se mezi nebem a zemí mnohem déle.

Ale o tom nás čeká vyprávění až zase v příštím čísle.

- Marie Hrušková -

Mlsání

Pro únorové číslo zpravodaje jsem připravila recepty na pomazánky, které můžete namazat dětem mezi chleba do školy na svačinu nebo s šálkem čaje a ozdobené zeleninou podat jako rychlou večeři či občerstvení pro návštěvu:

falešná humrová

mrkev a celer nastrouháme najemno, zakapeme citronovou šťávou, cibulku drobně nasekáme, přidáme tvaroh, ramu osolíme a našleháme.

čočková

uvařenou čočku, cibulku najemno, ušlehat máslo s taveným sýrem, osolit a zakápnout sojovou omáčkou.

zeleninová

nastrouhat mrkev a vařené vajíčko, cibulku najemno, přidat ramu, kečup, osolit a našlehat.

drožd'ová - hedvábná

na oleji zpěníme cibulku a rozdrobíme droždí, necháme rozpustit a pak srazit, když se tuk odděluje přidáme vajíčka a zamícháme do ztuhnutí. Vychladlou pomazánku rozmixujeme s ramou a taveným sýrem a vyšleháme do pěny.

Dobrou chuť!

-MS-

Společenská kronika

NARODILI SE NOVÍ OBČÁNCI

- Terezie Křivánková - 31.12.1997

BLAHOPŘEJEME

- paní Růžena Zimmermannová, Holubov - 89 let
- pan Jaroslav Franěk, st. Holubov 75 let
- paní Vlasta Bednářová, Krasetín 70 let
- paní Anastázie Šimečková, Třísov 84 let

NAVŽDY JSME SE ROZLOUČILI

- paní Růžena Ondřichová, Krasetín ve věku 74 let

Další informace :

[Historie železniční dopravy v regionu Český Krumlov](#)

[Historie dopravy v regionu Český Krumlov](#)

<p>INFORMACE, KTERÉ OBEC HOLUBOV ZVEŘEJŇUJE na základě §5 odst.1 zákona č. 106/ 1999 Sb., o veřejném přístupu k informacím můžete nalézt na Veřejné desce obce Holubov</p>

Křemežsko
Vydává Obecní úřad Křemže, náklad 500 výtisků.
330200291
Zodpovědný redaktor: Zdeněk Hořejší
Internetová verze: Mgr. Jan Kříž - JaKrSOFT,
Sdružení Oficiálního informačního systému Český Krumlov, Ipex a. s..

© Sdružení Oficiálního informačního systému Český Krumlov, 2000
Počet přístupů na tuto stránku od 20. dubna 2000 : **1347**